

Arrest

nr. 154 259 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, komen op 12 mei 2015 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 8 april 2013 in Noorwegen asiel hadden aangevraagd. Op 27 mei 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Noorse overheden die op 2 juni 2015 in toepassing van artikel 18 (1) b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 17 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Betrokkene verzocht op 12.05.2015 om internationale bescherming in België. Hij legde geen identiteitsdocumenten voor. Hij legde wel een kopie voor van een registratiebewijs van de gemeente. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 03.12.2013 asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene werd gehoord op 18.05.2015 en verklaarde dat hij Syrië op een niet gekend tijdstip in 2013 zou verlaten hebben en naar Turkije zou gereisd zijn. Volgens zijn verklaringen zou hij Turkije in december 2013 hebben verlaten en zou hij met de vrachtwagen naar Noorwegen zijn gereisd. Betrokkene zou er asiel hebben gevraagd. Op 12.05.2015 zou hij Noorwegen verlaten hebben en zou hij met de trein naar België zijn gereisd, waar hij dezelfde dag zou zijn aangekomen.

Op 27.05.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 01.06.2015 op grond van artikel 3(2)j° 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij België gekozen heeft omdat zijn vrouw hier familie zou hebben en omdat er hem verteld was dat België een goed land is. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij er heel slecht zou behandeld zijn. Volgens de betrokkene zouden de werknemers van het opvangcentrum hem duidelijk met haat behandeld hebben en zou hij op straat geconfronteerd geweest zijn met haat omdat hij een donkere huid had.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij er heel slecht zou behandeld zijn. Volgens de betrokkene zouden de werknemers van het opvangcentrum hem duidelijk met haat behandeld hebben en zou hij op straat geconfronteerd geweest zijn met haat omdat hij een donkere huid had. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze bezwaren te staven. De betrokkene bovendien niet kan aantonen dat hij voor deze problemen geen beroep kon doen op de bevoegde Noorse autoriteiten.

Voorts stelde betrokkene dat zijn asielaanvraag in Noorwegen reeds werd afgewezen in november 2014. Hieromtrent merken we op dat deze bewering niet strookt met de informatie uit het akkoord die we kregen van de Noorse autoriteiten. Uit dit akkoord van 01.06.2015 blijkt dat Noorwegen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Noorwegen op 03.12.2013 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Noorse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Noorse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Noorwegen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in op 03.12.2013 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij stelde dat zijn vrouw familie zou hebben in België, maar kan hierover verder geen informatie verschaffen.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor op 18.05.2015 melding van gezondheidsprobleem. De betrokkene geen enkel document heeft aangebracht om deze medische problemen te staven. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door

overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocument

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Noorse autoriteiten.
(...)"*

Op 17 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de tweede verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

Betrokkene verzocht op 12.05.2015 om internationale bescherming in België. Zij legde geen identiteitsdocumenten voor. Zij legde wel een kopie voor van een registratiebewijs van de gemeente, haar doopbewijs en het doopbewijs van haar man. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België op 08.04.2013 asiel vroeg in Noorwegen.

De betrokkene werd gehoord op 18.05.2015 en verklaarde dat zij Syrië in april 2013 zou verlaten hebben met de auto en naar Turkije zou gereisd zijn. Na enkele dagen zou ze Turkije hebben verlaten en zou ze met het vliegtuig naar Noorwegen gereisd zijn. Betrokkene zou er asiel gevraagd hebben, maar zou er slechts 1 dag hebben verbleven. Betrokkene zou na één dag Noorwegen opnieuw hebben verlaten en zou met de auto naar Turkije teruggekeerd zijn. In november/december 2013 zou zij Turkije opnieuw verlaten hebben en zou ze met een vrachtwagen opnieuw naar Noorwegen zijn teruggekeerd. Op 12.05.2015 zou ze Noorwegen opnieuw hebben verlaten en zou ze met de trein naar België gekomen zijn, waar ze dezelfde dag zou zijn aangekomen.

Op 27.05.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 02.06.2015 op grond van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. De Noorse autoriteiten lieten tegelijk weten dat de betrokkene in Noorwegen gekend was als C.T. (...) geboren op 26.04.1990 in Libanon.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij België gekozen heeft omdat zij hier familie heeft en altijd goede dingen heeft gehoord over België.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen omdat er in Noorwegen geen goede mensen zouden zijn die zich racistisch uitlieten tegenover haar, omdat zij een Christen zou zijn. Volgens betrokkene zou haar dossier volledig verkeerd behandeld zijn. De betrokkene stelde dat haar familie er wel een verblijfsvergunning zou hebben gekregen en zij niet.

We wijzen erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar gehoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat er in Noorwegen geen goede mensen zouden zijn die zich racistisch uitlieten tegenover haar, omdat zij een Christen zou zijn. Volgens betrokkene zou haar dossier volledig verkeerd behandeld zijn. De betrokkene stelde dat haar familie er wel een verblijfsvergunning zou hebben gekregen en zij niet.

Omtrent de problemen van racisme merken we op dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze bezwaren te staven. De betrokkene bovendien niet kan aantonen dat zij voor deze problemen geen beroep kon doen op de bevoegde Noorse autoriteiten. Voorts stelde betrokkene dat haar asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen en haar familie wel een verblijfsvergunning kreeg. Hieromtrent merken we op dat deze bewering niet strookt met de informatie uit het akkoord die we kregen van de Noorse autoriteiten. Uit dit akkoord van 02.06.2015 blijkt dat Noorwegen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Noorwegen op 03.12.2013 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Noorse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Noorse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Noorwegen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in op 03.12.2013 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld verklaarde de betrokkene dat zij in België asiel heeft gevraagd omdat zij hier familie had. Betrokkene verklaart dat de tante van haar moeder en de oom van haar vader in België zouden verblijven. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom en tante van de moeder van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Noorwegen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag en Noorwegen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van haar in België verblijvende oom en tante van haar moeder of dat de oom of tante van haar moeder, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de ouders van de betrokkene net als haar 2 broers en haar zus in Noorwegen verblijven met een verblijfsvergunning.

De betrokkene maakte tijdens haar gehoor op 18.05.2015 melding van gezondheidsprobleem. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel document heeft aangebracht om deze medische problemen te staven. We merken op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene

niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Noorse autoriteiten.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3, 9, 11, 16 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “*de verplichting alle gegevens en stukken in het dossier in overweging te nemen*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers hebben Syrië verlaten omwille van veiligheidsproblemen, omwille de oorlog in Syrië en omwille van hun godsdienst.

Ze zijn Christen en dus lid van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d “ een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”;

Dat volgens de HCR, een specifieke sociale groep is “ signifie un groupe de personnes qui partagent une caractéristique qui les distingue de l'ensemble de la société. Cette caractéristique doit être immuable, parce qu'elle est innée ou impossible à changer ou parce qu'il serait injuste d'exiger que la personne la change. Ainsi lorsque des personnes ont des convictions ou des valeurs telles qu'exiger d'elles d'y renoncer violerait leurs droits fondamentaux, elles peuvent en principe appartenir à un certain groupe social composé de personnes de même sensibilité » ; (Affaire Islam C. Secretary of State for the Home Department and RC Immigration Appeal Tribunal and Secretary of State for the Home Department, ex parte Shah in la protection des réfugiés en droit international, Larcier 2008, p.308)

De UNHCR spreekt over christelijke geloofsgemeenschap.

Er bestaat wel een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn religie en een toegeschreven politieke overtuiging daar Christen worden.

Op 12 mei 2015 vroegen ze asiel in België.

Op 27 mei 2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Noorse instanties, die op 1 juni 2015 op grond van artikel 3 (2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de verzoek voor terugname van de betrokkenen.

Verzoekers hebben verklaard dat :

- hun asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen in november 2014;*
- ze zijn in Noorwegen heel slecht behandeld zijn geworden;*
- Mevrouw heeft gezondheidsprobleem;*
- Ze hebben familie hier in België (ooms, neef...) met Belgische nationaliteit of met verblijfstitels die hebben ook Syrië verlaten;*

Dat er bestaat dus vele humanitaire redenen.

“La notion de membres de la famille telle que prévue par le Règlement est entendue sensu stricto comme la seule famille nucléaire qui existait déjà dans le pays, et ne tient nullement compte des autres liens qui existent dans le pays d'accueil ou préexistent dans le pays d'origine. Il s'agit, comme le précise de manière expresse le CCE, d'une définition restreinte. Cette définition pose question au regard de la complexité et la varié des situations familiales rencontrées, d'autant plus dans la situation de fuite et d'exil des demandeurs d'asile. En effet, d'autres liens familiaux peuvent être effectifs (frères/soeurs ou oncles/nieces) ou sont renforcés par la situation d'exil dans le pays d'accueil, voire avec d'autres personnes qui apportent un soutien (amis, entourage, ...). D'autant plus que le statut de demandeur d'asile a été qualifié comme vulnérable par la CEDH, précisément dans le cadre des procédures Dublin, et comme méritant une attention particulière (arrêt CEDH, MSS)...Pour sa part, le projet de refonte du RD prévoit notamment d'élargir cette notion et de reconnaître l'existence d'une relation de dépendance entre un demandeur et sa famille élargie” sous certaines conditions...(Proposition de Règlement du Parlement européen et du Conseil du 2 décembre 2008) (S.Saroléa, L.Leboeuf, E.Neraudau, “la réception du droit européen de l'asile en droit belge: “le Règlement de Dublin et la Directive Qualification” 2012, p.77)

Het is wat artikelen 9 en 11 van de Nieuwe Verordening beogen.

Dat de bestreden beslissing heeft het eerste middel geschonden.

Dat er bestaat een schending van artikelen 3, 9, 11 16, 17 Verordening 604/2013 van 26 juni 2013 (Dublin III) van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, artikelen 3§2, 4, 15,”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, 9, 11, 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat door middel van de thans bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over de asielaanvraag van verzoekers, doch enkel werd bepaald welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, dit aan de hand van de criteria voorzien in de Dublin III-Verordening.

Het betoog van verzoekers als zouden zijn lid zijn van een specifieke sociale groep zoals voorzien in artikel 48/3, §4, d van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar een omschrijving van het begrip specifieke sociale groep van het HCR is om die reden niet dienstig.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zij hebben verklaard dat hun asielaanvraag werd afgewezen in Noorwegen in november 2014, dat zij in Noorwegen heel slecht behandeld werden, dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft en dat ze hier familie hebben (ooms, neven, ...) die de Belgische nationaliteit hebben of over een verblijfstitel beschikken.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen tonen aan dat met die verklaringen rekening werd gehouden.

In de bestreden beslissingen wordt inzake de ongestaafde beweringen dat hun asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, immers het volgende gesteld:

- Verzoeker: "Voorts stelde betrokkene dat zijn asielaanvraag in Noorwegen reeds werd afgewezen in november 2014. Hieromtrent merken we op dat deze bewering niet strookt met de informatie uit het akkoord die we kregen van de Noorse autoriteiten. Uit dit akkoord van 01.06.2015 blijkt dat Noorwegen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Noorwegen op 03.12.2013 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Noorse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Noorse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Noorwegen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming."

- Verzoekster: "Voorts stelde betrokkene dat haar asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen en haar familie wel een verblijfsvergunning kreeg. Hieromtrent merken we op dat deze bewering niet strookt met de informatie uit het akkoord die we kregen van de Noorse autoriteiten. Uit dit akkoord van 02.06.2015 blijkt dat Noorwegen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Noorwegen op 03.12.2013 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Noorse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Noorse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Noorwegen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming".

Die overwegingen vinden steun in het administratief dossier, met name de beslissingen d.d. 1 en 2 juni 2015 van de Noorse autoriteiten waarin uitdrukkelijk verwezen wordt naar de aanvaarding op basis van artikel 18, 1, b van de Dublin III-Verordening, dat als volgt luidt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

In artikel 18, 2, van de Dublin III-Verordening wordt het volgende verduidelijkt:

"2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af."

Verzoekers beperken zich thans andermaal tot loutere beweringen, doch laten na aan te tonen dat zij enig stuk hebben aangebracht in het kader van hun asielaanvraag waaruit zou blijken dat de informatie die door de Noorse autoriteiten werd aangegeven niet strookt met de werkelijkheid.

Bijgevolg, tonen zij met hun betoog niet aan dat voormelde overwegingen uit de bestreden beslissingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Inzake de voorgehouden slechte behandeling in Noorwegen, wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

- Verzoeker: "Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij België gekozen heeft omdat zijn vrouw hier familie zou hebben en omdat er hem verteld was dat België een goed land is. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij er heel slecht zou behandeld zijn. Volgens de betrokkene zouden de werknemers van het opvangcentrum hem duidelijk met haat behandeld hebben en zou hij op straat geconfronteerd geweest zijn met haat omdat hij een donkere huid had.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat hij er heel slecht zou behandeld zijn. Volgens de betrokkene zouden de werknemers van het opvangcentrum hem duidelijk met haat behandeld hebben en zou hij op straat geconfronteerd geweest zijn met haat omdat hij een donkere huid had. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze bezwaren te staven. De betrokkene bovendien niet kan aantonen dat hij voor deze problemen geen beroep kon doen op de bevoegde Noorse autoriteiten.;"

- Verzoekster: "Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij België gekozen heeft omdat zij hier familie heeft en altijd goede dingen heeft gehoord over België.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Noorwegen omdat er in Noorwegen geen goede mensen zouden zijn die zich racistisch uitlieten tegenover haar, omdat zij een Christen zou zijn. Volgens betrokkene zou haar dossier volledig verkeerd behandeld zijn. De betrokkene stelde dat haar familie er wel een verblijfsvergunning zou hebben gekregen en zij niet.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit

stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar gehoor verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat er in Noorwegen geen goede mensen zouden zijn die zich racistisch uitlieten tegenover haar, omdat zij een Christen zou zijn. Volgens betrokkene zou haar dossier volledig verkeerd behandeld zijn. De betrokkene stelde dat haar familie er wel een verblijfsvergunning zou hebben gekregen en zij niet.

Omtrent de problemen van racisme merken we op dat de betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze bezwaren te staven. De betrokkene bovendien niet kan aantonen dat zij voor deze problemen geen beroep kon doen op de bevoegde Noorse autoriteiten.”

Ook met betrekking tot die overwegingen laten verzoekers na aan te tonen dat zij in het kader van hun asielaanvraag concrete elementen hebben aangebracht die worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat die overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Inzake de tijdens het gehoor d.d. 18 mei 2015 aangehaalde gezondheidsproblemen van verzoekster, wordt in de betrokken bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

“De betrokkene maakte tijdens haar gehoor op 18.05.2015 melding van gezondheidsprobleem. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen enkel document heeft aangebracht om deze medische problemen te staven. We merken op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift voor de eerste maal een medisch verslag. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met dit nieuwe overtuigingsstuk dat verzoekster voegt bij haar

verzoekschrift. Het medisch verslag kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

Gedurende het gehoor d.d. 18 mei 2015 verklaarde verzoeker enkel dat er familieleden van verzoekster in België, doch niet dat er familieleden van hem in België zouden verblijven.

In de bestreden beslissing van verzoekster wordt het volgende gesteld:

“Zoals reeds vermeld verklaarde de betrokkene dat zij in België asiel heeft gevraagd omdat zij hier familie had. Betrokkene verklaart dat de tante van haar moeder en de oom van haar vader in België zouden verblijven. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom en tante van de moeder van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Noorwegen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag en Noorwegen België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van haar in België verblijvende oom en tante van haar moeder of dat de oom of tante van haar moeder, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de ouders van de betrokkene net als haar 2 broers en haar zus in Noorwegen verblijven met een verblijfsvergunning.”

Door louter te herhalen dat er familieleden van verzoekster de Belgische nationaliteit hebben of over een verblijfstitel in België beschikken, tonen verzoekers niet aan dat verwerende partij op een onzorgvuldige wijze te werk zou zijn gegaan, noch dat zij in strijd met de door verzoekers aangehaalde bepalingen tot voormelde overwegingen heeft besloten.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit “de verplichting alle gegevens en stukken in het dossier in overweging te nemen”, is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. De verzoekende partijen zetten bovendien nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 3 en 16 van de Dublin III-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) *iuncto* 18(1)b van de Dublin III-verordening. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name de uitvoerig toegelichte vaststelling dat “België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9, 11 en 17 van de Dublin III-verordening.

3.1.3.4.1. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij “Syrië (hebben) verlaten omwille van veiligheidsproblemen, omwille (van) de oorlog in Syrië en omwille van hun godsdienst” en dat zij als christenen lid zijn van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat zij zouden worden gerepatriëerd naar Syrië. Uit de bestreden beslissingen volgt enkel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoekende partijen en dat deze behandeling aan de Noorse autoriteiten toekomt, waar zij zich dienen aan te bieden.

3.1.3.4.2. Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 11 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien meerdere gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met dusdanig korte tussenpozen een verzoek om internationale bescherming indienen dat

de procedures waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald allemaal tegelijk kunnen worden afgewikkeld, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de betrokkenen van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

a) de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de overname van het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, is verantwoordelijk voor de behandeling van al hun verzoeken om internationale bescherming;

b) indien op grond van het voorgaande geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van het oudste lid van de groep, verantwoordelijk voor de behandeling van alle verzoeken.”

Beide bepalingen handelen over de gezinsleden van asielzoekers. Ingevolge artikel 2, g), van de Dublin III-verordening wordt voor de toepassing van deze verordening onder “gezinsleden” verstaan:

“voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

- indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

- indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

De verzoekende partijen voeren weliswaar aan dat zij in België ooms en een neef hebben die ook Syrië hebben verlaten, doch zij tonen niet aan dat deze familieleden als “gezinsleden” in de zin van artikel 2, g), van de Dublin III-verordening kunnen worden beschouwd, zodat de artikelen 9 en 11 van de Dublin III-verordening op hen niet van toepassing zijn.

Een schending van de artikelen 9 en 11 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4.3. Artikel 17 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Voor zover de verzoekende partijen laten gelden dat hun asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen in november 2014, beperken zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name “*dat deze bewering niet strookt met de informatie uit het akkoord die we kregen van de Noorse autoriteiten. Uit dit akkoord van 01.06.2015 blijkt dat Noorwegen instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Noorwegen op 03.12.2013 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten (“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). Dit betekent dat de Noorse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Noorse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Noorwegen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming”*. De verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summier uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat zij “*in Noorwegen heel slecht behandeld zijn geworden*”, beperken zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name dat zij geen enkel begin van bewijs aanbrengen om hun problemen van haat en racisme te staven en dat zij bovendien niet kunnen aantonen dat zij voor deze problemen geen beroep konden doen op de bevoegde Noorse autoriteiten. De verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summier uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat zij hier in België familie (ooms, neef ...) hebben met de Belgische nationaliteit of met verblijfstitels die ook Syrië hebben verlaten, beperken zij zich tot een loutere herhaling van hun verklaringen die zij tijdens het gehoor op 18 mei 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben afgelegd, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent, met name dat de eerste verzoeker “*stelde dat zijn vrouw familie zou hebben in België, maar (...) hierover verder geen informatie (kan) verschaffen*” en dat de in België verblijvende oom en tante van de moeder van de tweede verzoekster ten overstaan van haar niet kunnen worden beschouwd als “*gezinslid*”, zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, wat tot gevolg heeft dat de artikelen 9 en 10 van voormelde verordening in dit geval niet van toepassing zijn, dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, van de Dublin III-verordening, dat Noorwegen verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de tweede verzoekster en aan België niet vroeg om de haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 17(2) van de Dublin III-verordening vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid, dat op grond van de verklaringen van de tweede verzoekster en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat zij afhankelijk is van de hulp van haar in België verblijvende oom en tante van haar moeder of dat de oom of tante van haar moeder afhankelijk is van de tweede verzoekster in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013 en dat de ouders van de tweede verzoekster, net als haar twee broers en haar zus, in Noorwegen verblijven met een verblijfsvergunning, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de door hen afgelegde verklaringen weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde

staatssecretaris. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen afgelegde verklaringen.

Voor zover de verzoekende partijen er op wijzen dat de tweede verzoekster een gezondheidsprobleem heeft, beperken zij zich tot een loutere herhaling van de verklaringen die de tweede verzoekster tijdens het gehoor op 18 mei 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, zonder evenwel de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing hieromtrent, met name dat zij *“geen enkel document heeft aangebracht om deze medische problemen te staven”* en dat zij *“niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de door de tweede verzoekster afgelegde verklaringen weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de tweede bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen afgelegde verklaringen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen het medisch verslag van 5 juni 2015 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op dit stuk om aan te tonen dat er wel degelijk humanitaire redenen voorhanden zijn die tot een toepassing van de soevereiniteitsclausule nopen, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch verslag van 5 juni 2015 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9, 11 en 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat zo, de tegenpartij niet is overgegaan tot de beoordeling van de evenredigheid tussen de aanslag aan de naleving van het privé-leven van verzoekers dat door de verwijderingmaatregel van het gebied en het doel wordt veroorzaakt, die door de Belgische Staat worden nagestreefd.

Dat de motivatie van de tegenpartij is niet adequaat.

Dat de bestreden beslissingen hebben het artikel 8 EVRM geschonden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoekers, die pas op 12 mei 2015 een asielaanvraag hebben ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten, beperken zich in hun verzoekschrift tot een uiterst vage en ongestaafde verwijzing naar hun privéleven, doch laten na concrete elementen aan te brengen die worden gestaafd en waaruit zou blijken dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Verzoekers tonen met dergelijk betoog geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet is overgegaan tot de beoordeling van de evenredigheid tussen de aanslag op hun privéleven en het doel dat de Belgische staat met de bestreden beslissingen nastreeft. Zij laten evenwel na te concretiseren waaruit hun privéleven precies bestaat en tonen aldus geen beschermenswaardig privéleven aan. Bovendien laten zij tevens na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen de verdere uitoefening van hun privéleven in de weg staan. Uit niets blijkt dat de verzoekende partijen hun privéleven alleen in België kunnen leiden.

Voor zover de verzoekende partijen menen dat de motivering van de bestreden beslissingen niet adequaat is, wordt er op gewezen dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht blijkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN